

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2010. AUGUSZTUS XXI. ÉVFOLYAM 16. SZÁM

Orgonaavató koncert Ippen

A pünkösdi koncertet megelőzően a felújítást és a restaurálást végző Molnár József orgonaépítő a hangszer történetét és építőjének munkásságát ismertette. Jobbra: Kocsis Ambrus Tibor helyi lelképásztor

Orgonaavató koncertet tartottak a közel-múltban az ippi református templomban, az orgona felújítása alkalmából. A munkálatok költségeinek előteremtését az Ippi Református Egyházközség áldozatra kész tagjai szívük szeretetéből fakadó adakozásukkal tették lehetővé.

Petkes Csilla legátus igehirdetését követően Kocsis Ambrus Tibor helybeli lelképásztor ismertette a műsoron szereplő műveket, és bemutatta a fellépő művészházaspárt: Molnár Szerelem Csilla szoprán énekesnőt, a debreceni Kodály kórus tagját és Molnár Károly Dániel orgonaművészt, a debreceni Muzsikáló Egészség Alapítvány Zeneiskola zeneszerző-igazgatóját.

Az ippi orgonát a híres Johann Krämmer nagyváradi orgonaépítő készítette 1820-ban, a helybéli Nagy Kéri Vályi Pap család adományaként. A család később úrasztali kelyheket is adományozott az ippi gyülekezetnek. A templom portikusában a hívek egy fotókiállítás is megnézhettek Molnár József orgonaépítő rendezésében, mely bemutatta Johann Krämmer tevékenységét.

Johann Krämmer több orgonát is épített a Szilágyságban: Kémeren (1819), Szilágyszóványban (ma már Angster orgona van helyette), Kárásztelken (az orgona ma Bürgözden található a református templomban). Magyarkecel református templomában található a mester feltételezett utolsó orgonája 1832-ből. Mindezeket a felújítást és a restaurálást végző Molnár József nagyváradi orgonaépítő beszámolójából tudhattuk meg, melyet a koncert előtt ismertetett. Ezek a hangszerek ma már műemlékorgonák.

Az ippi református templomban található orgona ma is részben eredeti állapotában van, az átalakítást az 1900-as évek környékén Peppert Ferdinánd (Nándor) és fia szombathelyi orgonaépítők végezték el: egy előjátszós játszóasztalt és pedálművet építettek. Az első világháború alatt sajnos itt is elvitték a harangok mellett az orgona homlokzati ónsípjait, melyeket eddig nem ismert mester pótolta.

Az idő vasfoga ezt a hangszert is kikezdtte, és az 1960-as években elvégzett javítás után szükségessé vált egy nagyméretű felújí-

KOCSIS AMBRUS TIBOR református lelkész

FOLYTATÁSA A 4. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

Kenyérszegés

„És ezek is elbeszélék, mi történt az úton, és miképpen ismerték meg őt a kenyér megszegéséről.” (Lk 24,35)

ÚJKENYÉR ÜNNEPE közeledik. A keresztény ember sok mindenről elmélkedik az aratás ideje alatt. Amikor az emmausi tanítványok történetét olvasom, önkéntelenül is eszembe jut az utolsó vacsora története, mikor Jézus különös célból és külön rendeltetéssel szegte meg a kenyeret. Az Újszövetség tizenkilenc alkalommal használja a kenyér megtörése, a kenyér megszegése azonos értelmű kifejezéseket, amelyeket ma a megszelés, megvágás szavakkal is helyettesítünk.

A KENYÉR megszegésének nemcsak egyházszerzetartási (rituális), hanem hétköznapi üzenete is van. Az önmagát élet kenyérének is nevező Jézus úgy benne van a hétköznapi napjainkban, hogy azt talán nem is gondolnánk. A kenyeret is többször törte meg a tanítványai számára. Ezért is ismerték föl az emmausiak. Minden bizonnyal volt egy jellegzetes kenyérszegési sajátossága, szokása, amely kizárólag egyedi, egyéni volt. Ezért volt könnyű megismerni, felismerni.

ANNYIT TUDUNK, hogy szemeit az égbe emelte, hálát adott a kenyér megszegése előtt. Tehát imádságosan szelte, törte meg a kenyeret. Nemcsak „ama” úrvacsorait, hanem a mindennapit. Amiért a Miatyánkban imádkozni is tanít.

ÉDESAPÁM – a református lelképásztor – úgy szegte meg az úrasztalai kenyeret, hogy az már önmagában véve is szertartás volt. Édesapám – a családapa, akinek szinte előjoga volt a hatalmas házikenyeret megszegni – a mindennapi kenyeret úgy vágta meg, hogy a kenyér aljára keresztet „rajzolt”. Ma sem tudom elképzelni a kenyér megszegését csak úgy, hogy az aljára keresztet karcok.

OTT, AHOL így szegik meg a kenyeret, ott meg is becsülik. Talán éppúgy, ahogyan mi is megbecsültük már gyermekkorunkban... Mert nekünk a mindennapi kenyérünk is szent volt, de legalább is szentséges. A maradék soha nem került állatok elébe, vagy a szemétkébe. Ha megszáradt, prézlit csinált belőle jóanyám. Ha csak szikkadt volt, akkor pirítva ettük meg. Igen, mert nemcsak a

MAKKAY BOTOND

FOLYTATÁSA A 8. OLDALON

Papköltő a láthatáron /3. Református színjátszó találkozó /4. Egyház és média /5.

„Vala pedig azok zsinagógájában egy ember, akiben tisztátalan lélek volt, és felkiáltta és monda: Ah, mi dolgunk van nekünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-e, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te, az Istennek Szentje. És megdorgálá őt Jézus mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. És a tisztátalan lélek megszaggatá őt és fenszóval kiáltva kiméne belőle.” (Mk 1,23-26)

Egy fiatal festőművész elhatározta, hogy megrajzolja Krisztus arcát. Első kísérlete nem sikerült. Azt akarta, hogy Krisztus arca szelidséget és együttérzést sugározzon, ám képe inkább tehetetlenséget tükrözött. Egy idő múlva újra próbálkozott, újabb képe fonséget és méltóságot akart kifejezni, de helyette keménység és harag áradt belőle. Csalódottan semmisítette meg ezt is. Közben kitört a II. világháború és behívták katonának. Szobájába még kilencen kerültek. Első este szomorúan látta, hogy mindenik valamilyen szemérmetlen képet akasztott az ágya fölé. Az ő fekhelye fölött még szabad volt a hely. Elhatározta, hogy megfesti Krisztus arcát. Gyertyafény mellett késő éjszakáig rajzolt. Mikor elkészült, fekhelye fölé akasztotta. Reggel társai sorra szemlélték. Nem mondtak semmit, de a szemérmetlen képek lekerültek a falról. Megérintette őket Krisztus szentsége. Krisztus közelében ma is kiténik és feltűnik a tisztátalanság, sőt a szent, a tiszta képes Krisztus által leleplezni, elkergetni és legyőzni a tisztátalanságot, a szentségtelenséget.

Noha Földünk az egyetlen hely a mindenségben, ahol értelmes lények élnek, ez

A LÉLEK CSENDJE

Krisztus, Isten szentje

az értelmes lény annyira beszennyezi bolygónkat, hogy lassan lehetetlenné válik rajta az élet. Egyre jobban terjed az erkölcsi szennyezés is. Viharszerűen és árvízszerűen söpör rajtunk végig a hitetlenség, az Istentől és egymástól való elfordulás, s ezzel párhuzamosan terjed az erkölcsi tisztátalanság, emiatt süllyed el család, nemzet, ország.

Egyedül Isten szent. Ha az ember magas hegyekben, vagy távoli erdőkben barangol, valami megérinti a lelkét. Érz, hogy itt semmi sincs beszennyezve, itt minden tiszta, ilyenkor megsejti Istent, hisz Ő az egyetlen abszolút tiszta. Ahol ezt a tisztaságot megsejti, ott sejtjük, hogy mit jelent a szent.

Tolnay Tibor: Szalacsi táj

A fenti igében a tisztátalan lélek kiáltja Jézus felé, hogy tudom ki vagy, Isten szentje. Valóban, Jézus az, akin keresztül legjobban megjelenik Isten, mert Ő maga a megtestesült Isten. Ő tisztaként jött el e világra és ezt a tisztaságot örízte meg e látható világban. Érthető, hogy ellenségei, a göggel és önimádattal fertőzött farizeusok nem tudták ezt a tisztaságot, szentséget elviselni. Jézus eléjük állt és azt kérdezte, Ki vádolhat közületek engem bűnnel. Halálos csend volt a válasz.

A gúnyolódó, káromkodó és arcatlan világ fölött és mögött, a mocskolódás és beszennyezés ellenére, ma is velünk van Krisztus, Isten szentje. Aki figyel Krisztusra, annak van szeme a tisztaságra, sőt tisztaságra vágyik, szeretne megtisztulni, azaz megszentelődni, megszentülni. A szentté létele, a szentség állapota nem szentségeskedést jelent, nem egy szerep, amit játszik, hanem élet, belülről fakadó és sugárzó lelkiállapot, magatartásforma.

Ha engedjük, hogy belső világunkat átjárja a Szentlélek, akkor rajtunk keresztül Isten szívárog be az életbe, és ezáltal tisztulás történik, megszentelőds, mely előtt megszégyenül, meghátrál és vereséget szenved a tisztátalanság, a szentségtelenség.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

HISZEM ÉS VALLOM

Úgy élsz, ahogy gondolod...

Ma véletlenül az önmegvalósítók oldalának egyik cikkére kattintottam, ahol egy napi jócselekedet fogadott: „Nevessetek ki! En ma csigákat mentettem ki a közelünkben lévő áradó patakból. Arra sétáltattam a kuttyát és lementünk a partra „békát nézni”. Ezek a szerencsétlen állatok (lévén rossz sprinterek) ott küzdöttek az életükért kitolt „nyakkal” és „szemekkel”. Kiemeltem hát párat amit elértem. Volt ott egy faág, ami úszott a vízen. Látnokok kellett volna... Tele volt csigával. Kiemeltem hát azt is. Aztán azt már nem tudom eldönteni, hogy jót tettem-e vagy sem... az én lelkem minden esetre jobban érzi magát...”

Elgondolkodtam az utolsó két mondaton és beugrott a *Káté 62. kérdésé*: És jó cselekedetünk miért nem lehet igazsággá Isten előtt, vagy annak valamelyes részévé? *Azért, mert annak az igazságnak, mely Isten előtt megállhat, vétek nélkül valónak, tökéletesnek és Isten törvényével mindenben egyezőnek kell lennie. Amde a mi legjobb cselekedeteink is ebben az életben mind tökéletlenek és bűnökkel fertőzöttek.*

A Szentírásból azt tanultam, hogy jó cselekedeteink nem az érdemszerzés vá-

gyából, hanem Isten iránti hálából kell, hogy fakadjanak. Ha valami jót tesztek, csak azért tehetem, mert Isten nekem erre lehetőséget adott. Így a blog-író esetében is adva volt a lehetőség a csigák megmentésére. Ő felismerte a mentés esélyét, segített, és nem várt dicshimnusz tönzletlenségéért, hisz tudta, hogy azok a szerencsétlen csúszkálók is ugyanúgy Isten teremtményei, mint mi mindannyian. Biztos hálás a saját életéért, akkor miért ne lenne az éppen a csigákéért? Bár nem volt egy tökéletes cselekedet, nem is szerzett Isten előtt érdemet önmagának ezáltal, de sokat segített. Ugyanilyen apró cselekedetekkel tehetjük naposabbá bárki életét és a lelkünk is jobban fogja érezni magát, hisz Isten mindenkit boldoggá akar tenni.

Hogy lehet hát, hogy a mi jó cselekedeteinknek semmi érdeme se legyen, mikor Isten azokat mind ebben, mind a jövő életben jutalmazni akarja? (*Heidelbergi Káté 63. kérdés*) A jutalom nem a mi érdemünkért adatik, hanem kegyelemből.

Isten sokszor megjutalmazza a jó cselekedetet. Csíha Kálmán erről azt írja: ha a jó cselekedetet azért cselekszem, hogy ju-

talmat kapjak Istentől, akkor az már nem hálából fakadó jó cselekedet, hanem üzlet! Ezért, ha valamit szeretetből tesztek bárki vagy bármi megsegítése céljából, ne várjam, hogy állandóan megköszönjék, vagy duplán visszafizessék, hanem, maximum a közmondás boldogítson: Jó tett helyébe jót várj! A jó Istentől jön, és az már kegyelem.

Nem tesz-e ez a tan könnyelművé és gonosz emberekké? (*HK 64. kérdés*) *Nem, mert lehetetlen, hogy azok, akik igaz hit által Krisztusba oltattak, háládatosság gyümölcsét ne teremjék.*

A keresztyén élet nem érdekeresés, hanem a szeretet és hála megteremtése és megélése! Ha hit által Krisztushoz kapcsolódok, akkor lehetetlen, hogy ne teremjem a háládatosság gyümölcsét, azaz ne az Ő ereje dolgozzon bennem szüntelen. Ahogy a hőmérő visszajelzi a test állapotát, ugyanúgy visszajelzik a lelkünk állapotát a cselekedeteink; megmutatják, hogy lelkileg egészségesek vagyunk-e vagy betegek. Mert a beteg, elszáradó fa, nem képes termést hozni!

Életünk, magaviseletünk, cselekedeteink Krisztust kell tükrözzék örökké. Úgy élsz, ahogy gondolod, de nem mindegy hogyan: gyümölcsstermőként vagy elszáradó faként?

ORBÁN LEVENTE

Papköltő a láthatáron

A költői ékesszólás igénye már irodalmunk kezdeteitől jellemzője az isteni üzenet közvetítőinek, a poétai hajlamú papságnak, akiknek óriási szerepe volt a magyar nyelv és irodalom európaivá rangosításában.

Első papköltőnk Csezmiczei János, a kor szokásaihoz híven, ugyan még Janus Pannonius néven, latin nyelven jegyezte dalait, de epigrammáiból és elégiáiból már a magyar lélek és humanista gondolkodás árad. A reformáció hatása, a Károli-féle Bibliafordítás, majd Szenczi Molnár Albert Zsoltárfordításai, a magyar nyelvű istentiszteleti

Június 22-én saját gyülekezetében, Nagyzerinden is bemutatta kötetét a lelkész-költő

rend bevezetése, a könyvnyomtatás elterjedése megannyi eszköz az irodalmi szép szó és nemes gondolat, a magyarságtudat folytonosságának erősítésére.

Első, már magyarul alkotó, európai rangú reneszánsz költőnk, Balassi Bálint, nevelőjének, Bornemisza Péter, protestáns prédikátornak és írónak köszönheti széles látókörű, felszabadult humanista gondolkodását. Évszázadokon át a különböző felekezetű magyar papköltők és írók tucatjai, Sztárai Mihálytól Tompa Mihályon át Szabolcska Mihályig és Szombati Szabó Istvánig, vagy az utolsó fél évszázadban a régiónkbeli Zsiskú Jánostól Adorjáni Nagy Arankáig, Bartha Kálmántól Müller Dezsőig, Fazekas Lászlótól Székely Istvánig és Farkas Antalig váltak az irodalom szép tántoríthatatlan szolgálivá.

S most íme itt áll előttünk a szilágysági „hepehupa” sarjadéka, a varsolci születésű **Dénes József** (1955. június 6.), akinek hosszú és fáradtságos utat kellett bejárnia, míg a körösközi-erdőháti alföldi laposságából, kezét az ég fölé emelve, a látóhatár széléről integetve próbál helyet találni, „a költői szent hegy” felé igyekvők táborában. Nem könnyű és nem is mindig hálás szerepet vállal, amikor Ilosvai Selymes Péter és Ady szülőföldjéről indulva, Arany János köleséri vagy a „helikonos” Olasz Lajos Körös menti talaján próbál megkapaszkodni.

Talán, mint a nagyzerindi templomnak, számára is egy égi küldött, a regebeli csodaszarvas jelölte meg a helyet, ahol „élnie-halnia” kell, szolgálni emberként, lelkészként, s immár papköltőként azt a földet, ahol a

vidék legtörzsközebb magyarsága él. Igen, a körösközi Erdőhát falvainak zöme honfoglalás kori település: Árpád, Feketegyarmat, Ant (Ond), Boros- és Kisjenő, Ágya, Vadász, Nagy- és Bélzerind (Zerind – Árpádunoka, Tarkos fia, Koppány apja). A néphit szeinti csodaszarvast üldöző nagy szelindek azon a helyen pusztult el, ahol a nagyzerindi templom áll.

Bár a szikes föld bizony szegényes táptalaj, ellenben a szellemi értékekre való fogékonyság példaértékű. Talán az sem véletlen, hogy már 1892-től működik a Nagy-Zerendi Polgári Olvasóegylet, melynek utódja az 1969-ben alakult Olasz Lajos Irodalmi Kör, majd 1974-ben az első országos falusi állandó jellegű képzőművészeti tárlat, a Nagyzerindi Képtár. Az utóbbi évtizedekben ide látogató írók, költők, képzőművészek száma megközelíti a százat.

Érthető hát, hogy a zerindiek hamar ráéreztek választott lelkészüik közművelődés iránti érdeklődésére, valamint költői hajlaimaik értékeire, és mindent elkövetnek lelkészüik ez irányú megismertetéséért, népszerűsítéséért. Biztatásuk, erkölcsi támaszuk nagyban hozzájárult Dénes József *Feléd sietek* című kötetének létrejöttéhez. A beszédes címgrafika szemléletesen sejteti, hogy az édesanya karjaiba igyekvő gyermek, tulajdonképpen az anya révén eljut az édes anyanyelvhez, általa az anyaszentegyházhoz, s végezetül, de nem utolsósorban a teremtő Istenhez. A kötetet a szerkesztő négy fejezetre osztotta: a *Feléd sietek* az Istenke-

DÉNES JÓZSEF

Feléd sietek

*Itt ülök a Feltámadottal,
Viaskodva a hullámokkal.
Lelkem is mély háborgó tenger:
Nehéz bánni az emberekkel.*

*Nem hús, nem csont: már a vérem fáj,
Belém a lélek csak háltni jár.
Sem kép, sem hang nincsen már bennem.
Ki mondja meg, mit kéne tennem?*

*Mások öntöznek illat-vizet,
Frissítenek bús, bágyadt szívet.
Én itt ülök homályos szemmel:
Mit kezdjek hát az életemmel?*

*Nem indulok haza, várok még:
Biztatón kacsintott rám az ég,
Egy szép csillagtól erőt veszek,
Lásd, Uram, én feléd sietek.*

reső költeményeket, az Évszakosdi a táj- és természetleíró verseket, míg az Írok neked magánéleti, a Részetek lettem pedig közéleti líráját foglalja magába. Felvezetőként a szerkesztő ajánlása olvasható, befejezőként pedig a szerző önéletrajzi vallomása.

A nagyzerindiek költő-avató zarándokútra indultak, hogy bemutassák Dénes József szellemi kincsestárát: májusban Erdőhegy-Kisjenőn, június elején a szülőfaluban, a szilágysági Varsolcon, Adyt idézve: „Megjöttem, Hallod? Én vagyok itthon, / Aki rég elment, az a fiad.”

Megható, s talán nem is véletlen, azon a napon, június 6-án, helyi költőt avattunk, aki történetesen éppen akkor ünnepelhetette 55. születésnapját. S a szülők..., már nem érthették meg a nagy eseményt. (...) *ő most is a kert / alatt áll, onnan nézi, / halász fiát, fűzfalombos / partok mentén, hátha / hozzá visszatalál.* (Anyám a kert alatt); (...) *a jó Isten nem hagyta magára / Felcsókolta őt a csillagok honába.* (Az én apám); *Egy könnyecsepp / jár nekem is, / mely anyám / izzadt arcán / letáncol igazgyöngy / csillogással.* (Feloldozva)

Június 22-én végre a zerindiek is ünnepelhettek (sérlemelték is, amiért csak harmadikként köszönhették kötetes papköltőjüket), amikor is az Aradi Egyházmegye lelkészei és nőszövetségi küldöttei a zerindi templomban tartották értekezletüket, mely felemelő alkalmat kínált a költő szolgatársi irodalmi tevékenységének megismerésére.

Mindhárom költőavatón magas színvonalú énekes-zenes műsorával közreműködött az Erzsébet tiszteletes asszony által felkészített gyermek- és ifjúsági dalcsoport. Tiszta csengésű dallamaik, szép magyar ejtésük megérdemelt elismerést aratott. Szemléletesen igazolták a zerindi lelkiismeretes közösségépítő munka eredményességét.

Az irodalmi horizont szélén Dénes József személyében, eddig kevésbé ismert papköltő jelentkezett, de távoli még a végcél az égi lépcső felfelé vezető hágcsóin az általános meg- és elismerés. Alkotó munkára fel! S a zarándokút remélhetőleg tovább folytatódik.

CSANÁDI JÁNOS

SZEPTEMBER FOLYAMÁN MÉG LEHET JELENTKEZNI

Királyhágómelléki színjátszó csoportok találkozója

– Honnan az ötlet és milyen céllal szervezik meg a színjátszó csoportok találkozóját? – kérdeztük **Farkas Antalt** (képünkön), az eseményt vendégül látó Nagyvárad-velencei Egyházközség parókus lelkészét.

– A gyülekezetünkben működik egy színjátszó csoport – egyedüli Nagyváradon –, melyet a kolozsvári színjátszó csoportok találkozására évenként meg szokták hívni, versenyen kívül. A 12 kolozsvári gyülekezetből 10-nek van színjátszó csoportja. Számunkra nagy öröm volt, a jelenlét és a megméretkezés lehetősége, hogy másokhoz viszonyítva milyen a tudásunk és szolgálatunk. Néhány év után felmerült az ötlet, hogy mi is is szervezzünk egy hasonló találkozót, váradi vagy egyházmegyei szinten. Mivel az egyházmegyében rajtunk kívül nincs színjátszó csoport, ezért gondoltunk a kerületi szintű megszervezésre. Ilyen megfontolásból hirdettük meg az Egyházkerület missziói ügyosztályával közösen a találkozót, melynek ötletgazdája és házigazdája a velencei gyülekezet.

– Hogyan képzelik a lebonyolítást, illetve ki-ábrólág ifjúsági csoportok jelentkezését várják-e?

– Olyan gyülekezetek jelentkezését várjuk, ahol bármiféle ifjúsági csoport működik. Felhívásunkban az is szerepelt, hogy a darab nem lehet hosszabb félóránál, és kimondottan vallásos jellegű legyen. Ugyanakkor nem csupán színdarabban jelentkezhetnek az érdeklődők, hanem akár bábszín-csoporttal, falusi vallásos jelenettel, rock-operával, pantomimmal. Egyszóval, bármivel. Kolozsváron is nagyon sok kreatív előadást láttunk. Olyanokat is, amelyeket maguk az ifjak írtak és rendeztek. A paletta tehát nyitott, korosztályhoz nincs kötve. Csak annyi a kikötésünk, hogy vallásos előadás legyen és félóránál ne legyen hosszabb.

– Hányan jelentkeztek eddig a felhívásra?

– Eddig egyetlen egy gyülekezet jelentkezett, az egyik nagybányai gyülekezet.

Közben egy cikk nyomán megtudtam, hogy az egyik Szatmár megyei gyülekezetben is működik egy bábszínjátszó csoport. Felhívtam a lelkész kollégát, aki azt hitte, hogy már lezártuk a jelentkezési határidőt. Arra buzdított minden gyülekezetet, hogy szeptember folyamán még lehet jelentkezni.

A fiatalokat folyamatosan motiválni, mozgatni kell. Nagyon sok gyülekezetben megszakad az ifjúsági bibliaóra, de a motiváció által állandóan mozgásban lehet tartani a fiatalokat. Kérésünk az érdeklődők irányába: keressenek meg, írjanak, mi válaszolunk. A lelképászoroknak azt tanácsolom, jöjjenek el, nézzék meg a színpadot, hiszen annak ismeretében sokkal könnyebb a darab színpadi alkalmazása.

F. T.

A találkozó helyszíne a Petőfi Sándor kultúrotthon lesz (a velencei templom tözsomszédságában), Kolozsvári út 85 szám alatt. A színjátszó csoportok találkozója egy napos, a résztvevők számára étkezést biztosítanak. Elérhetőségek: 0723.465-499, 0259.417-285, varadvelence@freemail.hu.

ORGONAAVATÓ KONCERT...

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

tás, a hangszer szerkezeti alkatrészeinek és sípanyagának a restaurálása, pótlása. A hiányzó homlokzati díszek újra lettek készítve a régiék alapján, a címeres faragott dísz pedig restaurálva lett Molnár Norbert József által.

A koncert vallásos ihletésű műveket tartalmazott, barokk, illetve kortárs magyar zeneszerzők műveit. Elsőnek Louis-Nicolas Clerambault francia zeneszerző *Suite du premier ton - I.* orgona svitt-jét hallgathattuk meg Molnár Károly Dániel előadásában. Az előadóművész a darabot a stílus tisztaságára figyelve találóan alakította.

A zenetörténet egyik legnagyobb egyéniségétől, Johann Sebastian Bach-tól hallhattunk két darabot: *Üdvözlégy kegyes Jézus* korál partita és *Én hívő szívem* ária részletet a *Piünkösdi kantátából* Molnár Szerelem Csilla előadásában, orgonakísérettel. Hangja első perctől kezdve elbűvölte a közönséget. Ugyancsak Bach-tól csendült fel a *D-moll toccata és Fúga* Molnár Károly Dániel tolmácsolásában, kiművelt technikával. A következő darab Wolfgang Amadeus Mozart *Ave Verum Corpus* – énekhangra és orgonára szerzeménye volt.

A magyar egyházzene kimagasló egyéniségének, Gárdonyi Zoltánnak két feldolgozását hallhattuk a művészpár tol-

mácsolásában: *Szelíd szemed Úr Jézus* – orgona korál és a 92. *szoltárt* – énekhangra és orgonára. A koncert végén Gárdonyi Zoltán, az előbb említett zeneszerző fiának két darabja szólt meg: *Örvendj egész föld az Istennek* – orgona korál és *Mondjatok dicséretet* – énekhangra és orgonára. Gárdonyi Zoltán művészi hitvallásában hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az istentiszteleten felhangzó zene mindig művészi igénnyel

megkomponált és jól előadott kell, hogy legyen. Ennek próbált eleget tenni a két művész, akik előadasmódjukkal tudták tolmácsolni a megszólaltatott művek áhítatos jellegét. Az orgonaművész darabjain keresztül bemutatta a hangszer megannyi színét, lehetőségeit.

A templomot megtöltő hívek lekötve és érdeklődéssel követték a ritka és nem mindennapi zenei eseményt.

Molnár Szerelem Csilla és Molnár Károly Dániel koncertje vallásos ihletésű műveket tartalmazott a magyar és az egyetemes zenetörténet kiemelkedő alakjaitól

Használható-e a média az egyház kezében?

Inkább azt kell mondani, hogy nem használjuk a modern kommunikációs lehetőségeknek a töredékét sem, és emiatt nincs sok értelme azok határaitól beszélni. Most olyan lehetőségek vannak a kezünkben, amiről nemrég úgy gondolták, csak Isten képes rá: például megszólalok és azonnal mindenki hallhatja, láthatja, olvashatja az egész világon!

Mégis, hogy restségünket igazoljuk, azt morogjuk, hogy az ördög belebújt a médiába, ezért jobb ha mi attól távol tartjuk magunkat! Csakhogy ha nem az ördög ellen, akkor kivel kell nekünk szembe szállnunk? Istennel? Igen, Isten ellenfelei leszünk, ha nem engedjük magunkon át másokhoz is eljutni az örömhírt!

Hogyan adjuk tovább az örömhírt? Úgy gondoljuk, ez főként a lelkészek dolga. Csakhogy a lelkészek többnyire a templomba eljáró egyháztagokhoz szólnak, vagyis reformátusainknak átlag 10 százalékához. De akkor hol hallja meg az életmenő hírt a 90? Jézus viszont azt mondta, hagyd ott akár a 99-et is az 1-ért! Mi pedig agyonprédikáljuk az 10-et és mellőzzük a 90-et! Mivel felmérések is igazolják, hogy egyre több ember utasítja el a lelkészek igehirdetését, mert az intézményes egyházból kiábrándultak, ez a kör folyamatosan csökken! Ennek ellenére úgy tűnik, nem keresünk más közlési módot is.

Egyre inkább kezdünk hasonlítani az anekdotabeli paphoz, aki akkor is folytatta a templomban a prédikálást, amikor onnan már mindenki átszivárgott a szomszédos cirkuszba. Amikor a harangozó sem bírta, odalépett a szószékhez és felnyújtotta a

templom kulcsát: – Tiszteletes úr, ha majd befejezte, kérem, zárja be a templomot! Mégis, hősiesen tovább prédikálunk ott, ahol a lehető legkevesebben hallhatják meg és elvárjuk, hogy Isten is hősnek tekintsen! Pedig haszontalan szolgálak vagyunk.

Miért utasítjuk el még annak a gondolatát is, hogy a cirkuszba átmenjünk? Mert úgy gondoljuk, hogy ott, az ördög, a szórakozás, a világ szószéke van! Oda nem! Hiszen az embereknek a templomba kell jönniük! Igaz, de miért jönne be oda, ha nem tudja hogy ott valami jó is várhat rá! A cirkuszban lehet, több ördög van mint a templomban, de csak azért, mert ott több az éhes ember is! Viszont annál ördögibb tett nincs, mint ott hirdetni az igét, ahol nincs kinek!

A templom, vagyis a gyülekezeti közösség az az étterem, ahova be kell csalogatni az éhes embert. A becsalogatásra különösen nagy hangsúlyt kell fektetnünk, mert erről az étteremről az a hír járja, hogy odabent rosszul főznek, hosszú ideig kell várni míg végre észre veszik a gyanútlanul betévedt éhes lelket, de még többet kell rostokolni míg ki is szolgálnak. Aztán az étel hideg, az ital savanyú, amit lenyomnak a vendég torkán, gyakran megszidják az ügyfelet, panaszkodni nem szabad, a mulatás, jókedv tilos! Körülbelül ez hírlik a templomról.

Ha tehát mégis azt szeretnénk, hogy ennyi rémhír után sokan kóstolják meg főztünket, akkor, azt kell tennünk, amit lépten-nyomon mások is tesznek velünk: kezünkbe nyomják szórólapjukat, postáládnkba teszik színes ismertetőjüket, a tévében-rádióban unos-untiglan bekia-bálják, hogy az ő készítményük a legjobb, kóstolót nyomnak kezünkbe ingyen, felhívják telefonon és megkérik, jöjünk el egy bemutatóra. „A világ fiai eszesebbek a vilá-gosság fiaimnál a maguk nemében” – dicséri meg Jézus a jó üzleti érzékkel ügyködő kereskedőt – Lk 16,8. Hol vagyunk mi attól, hogy így kínáljuk a világ legjobb termékét, az örök értéket!

Talán sok bibliaolvasónak fel sem tűnik, hogy Jézus a zsinagógákban és a templom

előterében tanított a legkevesebbet, de annál gyakrabban látjuk őt házaknál, az utcán, dombokon, tenger partján tanítani, ott, ahol az emberekhez közelebb kerülhetett. Sőt, beült a legkétesebb helyre is, ahogy mondta, a betegek közé, akiknek orvosra van szükségük – Mt 9,12.

Ehelyett mi, mit teszünk? A betegek közé nem tesszük be lábunkat, nehogy megfertőződjünk! A sok lehetőség helyett túlnyomórészt egyfélétt, a legkényelmesebb módszert használjuk az ige továbbadására, a szószékét, és nem vesszük tudomásul, hogy Jézus reánk az evangélium továbbadását bízta és nem az evangélium bezárását, konzerválását. Ahhoz pedig, hogy az étterem a nagy vacsorára megteljen, nem egy, hanem sokféle módszert kell bevetnünk. Ő nem mondta soha, hogy csak a templomban prédikáljunk még akkor is, ha a templom üres, hanem azt, hogy a háztetőkről is hirdessük az örömhírt – Mt 10,27. Ráadásul, a nem szószékéről történő örömhír átadásnak van egy másik nagy előnye is: olyat is lehet mondani, írni, mutatni ami az örömhír élőbbé és érthetőbbé teszi, amíg ugyanez a templomban akár megbotránkozott is lenne.

Őseink nem riadtak vissza attól, hogy az örömhír jó eledelét az akkori modern lehetőségekkel adják tovább.

Az evangéliumot görögül írták le és sokféle úgy is hirdették, mert így az akkori világ legnagyobb része megérthette. A reklám alapelve: minél többekhez, minél érthetőbben szólni. Ez a görög nyelv ráadásul, a nép nyelve volt, nem magasröptű irodalmi nyelv.

A reformátorok egy percig sem tiltakoztak az ellen, hogy az akkori idők legmodernebb technológiája, a nyomda vigye tovább a szót. Pedig az csak szó volt, amit sokféleképpen lehetett értelmezni. Az akkor elterjedő új vívmány, a nyomda olyan gyors terjesztést biztosított, amiről a korábbi korokban álmodni sem mertek elődeink, akiknek lassan kellett kézzel másolgatni hosszú iratokat.

Amikor egyházi rádiót indítottam, egyik lelkész megriadt: – Hát akkor nem jönnek el az emberek a templomba! Azóta kiderült amit előre tudni lehetett: a rádió miatt nem csökkent egyik templomban sem a hívek száma, de annál inkább a hálás emberek visszajelzése!

Hiszen a rádió a szó mellé hangot is ad, ami még közelebb áll az élő beszédhez. Benne ott hullámanak az érzelmek, a személyesség is, míg a leírt szó sokkal tehetlenebb. Mégis lefordították a Szót, az Igét, és kinyomtatták, mert a többi, Isten Lelkének a dolga. Ha a hanghoz képer is tár-

ADORJÁNI LÁSZLÓ

(A szerző lelképásztor, a kolozsvári Agnus Rádió alapító igazgatója, egyben három éve lapunk Firka rovatának munkatársa.)

PILINSZKY JÁNOS

Milyen felemás

Milyen felemás érzések közt élünk, milyen sokféle vonzások között, pedig zuhanunk, mint a kő egyenesen és egyértelműen.

Hányféle szegény és képzelt dicsőség hálójában evickélünk, pedig napra kellene teregetnünk mindazt, mi rejteni való.

Milyen megkésvé értjük meg, hogy a szemek homálya pontosabb lehet a lámpafénynél, és milyen későn látjuk meg a világ örökös térdre roskadását.

NAGYVÁRAD-ROGÉRIUSZI EGYHÁZKÖZSÉG, AUGUSZTUS 27-28.

Egyházkerületi presbiterkonferencia

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetsége a Tiszántúli Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségével közösen tartja idei konferenciáját a Nagyvárad-rogériuszi Egyházközségben. Kiemelt téma: Erdélyi fejedelmek, akik a magyar református egyházat szolgálták. Sokak kérésének eleget téve, ismételten közöljük a konferencia részletes programját.

2010. augusztus 27., péntek

15.00-16.30 Érkezés, elszállásolás (Arany János kollégium). 16.30-17.15 Köszöntés, tájékoztatás, a KREK bemutatása: **Csúry István**, a Királyhágómelléki Egyházkerület püspöke, **Derencsényi István**, a Tiszántúli Egyházkerület főjegyzője. 17.15-17.45 Nyitó áhítat: **Kerekes József** lelképásztor, Nagyvárad-Rogériusz. 17.45-18.00 A Konferencia megnyitása, köszöntések: **László Kálmán**, a KREK PSZ elnöke, **Dr. Imre Sándor**, a TREK főgondnoka, az MRPSZ TTSZ elnöke. 18.00-18.45 Bocskai István és a bécsi béke. Előadó: **Dr. Szabadi István**, a TREK Levél-

A Várad-rogériuszi református templom

tárának igazgatója. 18.45-19.15 Megbeszélés. 19.15-19.45 A helyi gyülekezet műsora. 20.15-21.00 Vacsora. 21.00-22.00 Éden zenekar (Debrecen Nagytemplomi Egyházközség) vagy a Debrecen Kossuth utcai

Egyházközség Ifjúsági Csoportjának Esti Muzsikája.

2010. augusztus 28., szombat

8.00-8.30 Reggeli. 9.00-9.45 Reggeli áhítat: **Kövendi István**, a Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium iskolalelkésze. 10.00-10.45 Református fejedelmek iskola politikája. Előadó: **dr. Pálfi József** Nagyvárad-réti lelképásztor, a Partiumi Keresztény Egyetem tanára. 11.00-11.45 I. Rákóczi György, Lorántffy Zsuzsanna fejedelmek asszonya és a Várad Biblia. Előadó: **dr. Tunyogi Lehel** lelképásztor. 11.45-12.30 Megbeszélés. 13.00-14.00 Ebéd. 14.30-15.15 Fejezetek a nagyvárad-i református kollégium Rákócziak-korabeli (17. századi) történetéből. Előadó: **Pénzes Tiborc Szabolcs**, a KRE Puritanizmuskutató Intézetének munkatársa. 15.15-15.45 Megbeszélés. 15.45-16.00 A konferencia kiértékelése és bezárása.

Jelentkezési határidő: augusztus 15. A Királyhágómelléki Egyházkerület presbiteri számára a részvételi díj 25 Ron. Szerezzel várnak mindenkit.

Református sajtótájékoztató Hidalmáson

A református sajtó jelenéről tanácskoztak a Kárpát-medence több református lapjának képviselői, július 2-3-án, a festői szépségű Hidalmáson, a Zilahi Egyházmegye ifjúsági központjában. Ugyanítt a Magyar Református Presbiteri Szövetség kéthavonta megjelenő lapja, a Presbiter szerkesztősége kihelyezett szerkesztőbizottsági ülésére is sor került.

A szilágysági laptalálkozóon a fent említett lapot **dr. Békeffy Lajos** főszerkesztő és a szerkesztőbizottság tagjai képviselték, valamint jelen voltak a Magyar Presbiteri Szövetség (MPSZ) elnökségének tagjai. A Királyhágómelléki Egyházkerület gyülekezeti lapját a főszerkesztő: **Fábián Tibor** képviselte. A szerkesztőségi tagok közül jelen volt **Babes Arday Erika** olvasószerkesztő és **Tóth Zsigmond** kül-

munkatárs, aki egyben egyházkerületünk sajtóreferense is. Az Erdélyi Egyházkerület **Pályi József** PSZ-elnök, valamint az Üzenet főszerkesztője: **Somogyi Botond** képviselte. A Kárpátaljai Egyházkerület küldöttsége a második nap csatlakozott a megbeszéléshez. A Küldetés című lapot **Soós Katalin** munkatárs képviselte, a Presbiteri Szövetséget pedig **Gyurkó Miklós** elnök és **Kocsis József** munkatárs. A vendégeket **László Kálmán**, a KREK PSZ elnöke fogadta.

A pénteki nap nagy része a lapok bemutatásával telt el, majd a résztvevők a Református Ifjúsági Központból átvonultak a közeli református templomba, ahol **Mikó László** lelképásztor, az MPSZ vezetőségi tagja tartott gyertyafényes esti áhítatot.

Szombat délelőtt nyílt fórumra került sor, a jelenlévő szerkesztőségi képviselők a lehetséges együttműködés, Kárpát-medencei összefogás lehetőségeiről esett szó, melyet egy együttműködési szándéknyilatkozat aláírásával pecsételnének meg.

A másfélnapos tanácskozás résztvevői ezúton is köszönetet mondanak a hidalmási Református Ifjúsági Központ vezetőinek és munkatársainak a szeretetteljes fogadtatásért és vendéglátásért.

TÓTH ZSIGMOND

Magyarországról, Kárpátaljáról (ők az első napon készült képen még nem szerepelnek), Erdélyből és a Partiumból érkeztek a laptalálkozó résztvevői

PUSZTA SÁNDOR

Bennünk fénylő csillag

*sírásra görbült a szánk
mikor a legszebben akartunk énekelni*

*gyáva lett bennünk az öröm
ahogy boldogok akartunk lenni*

*induljunk szívünk dzsungelében
az embert megkeresni*

*a jóságot még ma
el kéne kezdeni*

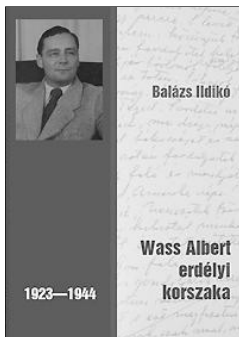
*óh bennünk fénylő csillag
merj már megszületni*

OLVASÓLÁMPA

Wass Albert erdélyi korszaka

Irodalom iránt fogékony diákként, majd bölcsészhallgatóként, gyakorló magyartanárként Wass Albert író ismeretlen volt számomra. 1989-ben bement a halálhírére a Magyar Rádió, közöltem tehát én is az osztályommal magyarórán. Nemcsak az ország figyelmét irányította rá a halálhír, hanem családom tagjai is emlékezni kezdtek rá. Apám, Balázs András (1909–2000), akitől az író vagy a „gróf” nevét gyerekkoromban többször is hallottam, a Wass család vasaszentgothárdi uradalmának gazdatisztje volt 1937–1938-ban. Gróf Wass Albertet képzett gazdaszként, íróként és a munkaadójaként is tisztelte.

Később a családi kapcsolódás másfajta személyes kötődésre is ráirányította a figyelmem: gyerekkoromban több nyarat

töltöttem apai nagyanyám, Balázs Róza falujában a mezőségi rokonoknál, Nyíresen, Déstől 8 kilométerre. Nyíres északi irányba mintegy húsz kilométer Vasaszentgothárdtól. Az ottani sós vízű, tarka kövecses patak, a szelíd lankák, kaszálók, nagy kiterjedésű, több száz éves erdők, bivalycsordák; romános akcentusú, elnyújtott beszédű, archaikus nyelvű magyarok beleépültek gyermekkorom vakációs világába. Ahogy feltámadt az író iránti országos és határokon túli érdeklődés, ugyanúgy kezdtem elmerülni nyelvi és szellemi világában – s a felismerés meglepetésével találtam meg sorai közt apám nyelvi fordulatait, szólásait, gondolkozásbeli hasonlóságokat.

Az ösztönzés viszont, hogy Wass Albert íróval foglalkozzam, műveit felkutassam, érmelléki apósomtól, Deák Andrásától (értarcsai lakos, szül. Piskolt, 1930) származott. Elhangzott a Magyar Rádióban az *Üzenet haza* című vers, s feladatul kaptam, hogy kiderítsem, ki a szerző, és szerezzem meg a verset. Írtam a rádióknak, megküldték a gépelt szöveget. Elmentem a sárospataki városi könyvtárba, és kivettem az összes könyvét; nem volt sok. Utána kutatni kezdtem a Sárospataki Református Kollégium Nagykönyvtárában, s elem helyeztek olyan kiadványokat, melyek csodálatot és borzongást

váltak ki belőlem: az Erdélyi Szépművészeti Céh abaposztós kiadványai még hagyján. Hanem az ötvenes években, Amerikában megjelent *Magukrahagyottak* műbörkötésben! Olyan kiadványok, melyekhez az Országos Széchényi Könyvtár raktári állományából z jelzettel (zárva), csak kutatói igazolványom ellenében juthattam hozzá.

Elhatároztam, hogy feldolgozom az életművét. Konzultáló tanáromtól, Márkus Bélától azt a tanácsot kaptam, hogy a Wass-könyvek megjelenési éveiben kutassam át az erdélyi irodalmi folyóiratokat, keressem meg a könyvekről szóló recenziókat, kritikákat, hogy legyen kiindulási alapom. Óriási anyag tárult fel. Csak a *Csaba* című regényről mintegy negyven ismertetés került elő. Összeállítottam saját kutatásom megkönnyítése végett egy bibliográfiát, mely könyv formában megjelent, s amelyet végig kézikönyvként használtam a disszertáció írása során: a *Wass Albert életmű-bibliográfia 1923–2003* című művet.

A kutatás során feltártam a két világháború közötti erdélyi irodalmi élet – egészen más megvilágításban, mint ahogy Erdélyben a középiskolában vagy Debrecenben az egyetemen tanulhattam.

Wass Albert végigélte a huszadik századot, beleszületett az egykori monarchiába, eszmélésének ideje az első világháború idejére esett. Írói kibontakozása a két világháború közötti romániai magyar irodalmi életbe vitt. A második világháborúban harcolt, aminek következményeként először Németországban, majd az Egyesült Államokban több mint fél évszázadot élt emigránsként. Szülőföldjére nem térhetett vissza látogatóba sem.

Főúri származása sokféle kötelezettséget ró rá. 1934-ben hazatér a vasaszentgothárdi családi birtokra, ugyancsak 1934-ben veszi át nagyapjától a Széki Egyházmegye gondnokságát Szakcikkíróként is dolgozik vadászati szaklapoknak, 1940-ben pedig Szolnok-Doboka vármegye vadászati szakfelügyelője lesz. Ugyanez év elején neki ítélik a Baumgarten-díjat írói tevékenységéért. Az első, nagy sikerű regényét, a *Farkasvermet*, megjelenését követően szlovákra és csehre fordítják.

Wass Albertet az erdélyi irodalom ígéretes tehetségeként tartották számon a helikoni közösségen belül. A Wass-életmű folyamatos megjelenítése az emigrációs és hivatalkában lappangó műveket is lassan hozzáférhetővé teszi.

BALÁZS ILDIKÓ

(Balázs Ildikó: *Wass Albert erdélyi korszaka 1923–1944, Előszó. Mentor Kiadó, Marosvásárhely, 2010.*)

FIRKA

Ködösítő

Adorjáni László rajza

DERÚS PERCEK

Vizitátorok

A magyar református egyház törvényei, latin eredetű elnevezéssel kánonai előírják, hogy minden évben az egyházmegye előjáróinak meg kell látogatniuk és felülvizsgálniuk minden egyházmegyéjükbe tartozó egyházközséget. Ma egyházlátogatás ennek a hivatali aktusnak a neve, de sokszor nevezik régi nevén *kanonika vizitáció*-nak, az egyházlátogatókat pedig *vizitátorok*-nak. (Az külön bája az egyházi humornak, hogy szívesen emlegetik a tekintélyes férfiakat, - akik mindig ketten vannak – *vízi tatárok*-nak, hogy valami értelme is legyen titulusuknak.)

Történt egyszer az 1960-as évek közepe táján, hogy vizitátorokat vártak az egyik egyházközségbe. Kellő komolysággal és felelősséggel készítette elő a lelképásztor és a gondnok, a harangozó és a segítő egyháztalagok a nevezetes alkalmat, hogy mindent rendben találjanak a tisztviselők. A nagytiszteletű asszony is készült. Ragyogott a parókia. Ropogós tiszta huzat került a vendégszoba ágyneműjére, elhelyezték a „kanonikus edényt” az ágy alá, hogy a jól végzett munka és az ízletes vacsora után nyugodtan hajthassák álomra fejük.

A lelkészcsalád gyerekeinek felkészítése szintén a nagytiszteletű asszonyra hárult. A gyerekek kicsik voltak, jól neveltek, de azért lelkükre kellett kötni, hogy a vizitátor bácsik ottléte alatt még annál is jobban viselkedjenek, mint máskor. Nem is lett semmi hiba. A gyerekek kitétek magukért. Különösen Józsika csüggött áhítattal a vizitátor bácsik minden mozdulatán, minden szaván. A vacsora végén eljött a gyerekek lefekvésének ideje. Az édesanya gyöngéd felszólítására illedelmesen jó éjszakát kívántak és sorjázta kifelé. Akkor Józsika elé perdült a vizitátor bácsiknak és komolyan nekik szegezte a kérdést: „Mikor tetzenek már tátorni a vizet?”

CSOHÁNY JÁNOS

LELKÉSZ- ÉS VALLÁSTANÁRKÉPZŐ TANFOLYAM – 2010. Huszonheten vettek részt a lelkesek a vallástanárok idei továbbképző tanfolyamán, melyet a Sulyok István Teológiai Tudományok Intézete (SITTI) szervezésében tartottak a Partiumi Keresztény Egyetemen, július 5-9. között.

A hétfői nyitónapon **dr. Hermán M. János**, a SITTI igazgatója tartott áhítatot a Csel 16,25-34 alapján. Az első előadás a vegyesházasság témakörét járta körül. Krízis-társadalomban élünk, melyben naponta kerülünk döntéshozó helyzetbe – mutatott rá az előadó, az erdélyi származású **Ferenc Árpád**, a Debreceni Egyetem tanára.

A hét folyamán több érdekes téma kapcsán értekeztek a felkért előadók. Így például: **Süli-Zakar István** földrajztudós a magyarságkutatásról adott elő, míg **Debreceni Tibor** a drámapedagógia oktatási és nevelési lehetőségeit ismertette, a kolozsvári **Péter Éva** a gyülekezeti énektanítás módszertanáról érkezett.

Mi vár ránk a halál után? – tette fel a kérdést előadása címében **Pap Géza**, az Erdélyi Egyházkerület püspöke. Az előadó hangsúlyozta: ha nem a Bibliában keressük a választ a kérdésre, ki vagyunk szolgáltatva az emberi elképzeléseknek.

Július 9-én kiértékeléssel és a részvételt igazoló oklevelek átadásával ért véget a Királyhágómelléki Egyházkerület nyári lelkes-

és vallástanárképző tanfolyama, melyen **Csúry István** püspök szolgált záróáhítattal.

F. T.

Huszonheten vettek részt az idei továbbképző tanfolyamon

ISKOLAI GYŰJTÉS ÁRVÍZKÁROSULTAK RÉSZÉRE. Az egyházkerület tanügyi osztálya felkérte az egyházkerület tanintézményeit, hogy szervezzenek gyűjtést az árvíz-károsultak megsegítésére. Tanintézményeink alkalmazottai és diákjai jövőtől a következő összegek gyűltek össze: Nagyváradi Lorántffy Zsuzsanna Református Gimnázium: 1.000 RON és 1.050 HUF; Szatmári Református Gimnázium: 1.000 RON; Zilahi Református Wesselényi Kollégium: 250 RON; Partiumi Keresztény Egyetem: 1.100 RON. Összesen: 3.350 RON és 1.050 HUF.

TOLNAY ISTVÁN tanügyi előadótanácsos

2600 ÉVES AGYAGPECSÉTET TALÁLTAK JERUZSÁLEMBEN. A műtárgyat ré-

gészeti ásatások során tárták fel, Jeruzsálem óvárosában. A több mint két és félezer éves agyagpecsét tulajdonosa Gedaljá, Pashúr fia. A név Jeremiás könyve 38,1-ben fordul elő. Ez a személy Cidkijjá király idején miniszter volt. A Héber Egyetem régésze, Dr. Eilat Mazar szerint a pecsét királyi bullát zárt le. Most első alkalommal fordult elő, hogy sikerült bibliai nevet azonosítani. A királyi bullát ó-héber nyelven írták, s az első templom romjai között találták meg.

SZÍNMI ZINZENDORF GRÓFRÓL, A HERRNHUTI TESTVÉRKÖZÖSSÉG ALAPÍTÓJÁRÓL. A pietizmus egyik kiemelkedő személyéről, a 250 éve elhunyt Nikolaus Ludwig von Zinzendorf grófról írt színművet Mirjana Angelina. A kétszemélyes színmű a herrnhuti testvéreközösség alapítójának és a pietista ébredési mozgalom teológusának állít emléket. A szerző nemcsak Zinzendorf mély istenhitét állítja a nézők elé, hanem félelmeit és kudarcait is. Apja korai halála után nagyanyja neveli, s kialakul benne a szív és az értelem küzdelme. A pietizmus atyjának, August Hermann Franckenak személyes hatására szenteli oda életét, vagyónát, birtokait Urának és Üdvözítőjének szolgálatára. Zinzendorf alakítja ki azt a Losungot, aminek napi ó-, és újszövetségi Igéi, imái 280 éve jelentenek mindennapi lelki útvalót, ma már 50 nyelven sok millió hívőnek.

HASZNÁLHATÓ-E A MÉDIA...

FOLYTATÁS AZ 5. OLDALRÓL

sul, akkor még közelebb visz a személyes bizonyosságátellhez.

Bármennyire is visszasan hangzik, nekünk nem a templomba kell gyűjteni az embereket, hanem Jézushoz kell hívni, vezetni őket. Az első pünkösdkor sem hangzott el más, mint egy jó reklám Jézusról! Abból Isten Lelke gyülekezetet formált. A jó hír, a jó étel természetes következménye ugyanis az, hogy köré odagyűlnek az emberek!

Utóirat:

Éppen most jövök egy haldokló beteg-től, aki úgy búcsúzott tőlünk, akik körülötte voltunk, hogy tudta, nem a sötétbe hull, hanem előtte ott van Isten. „Hinni kell és ha meginog a hit, akkor imádkozni, és akkor könnyebb lesz” – bátorított és megáldott bennünket.

Lánya mesélte, a templomba járni már nem tudó édesanyjának, a világhálóról

töltötte le a felolvasott Szentírást, hogy azt hallgassa.

Egy másik idős férfi igehirdetéses kettőket tesz be esténként az ágya mellett levő magnetofonba és úgy várja, míg elnyomja az álmot.

Otthonát elhagyni nem tudó asszony azzal fogadott: meg is bolondulnék, ha nem hallgathatnám az istentiszteleteket és a valóságos műsorokat a rádióban.

A rákos beteg férfi, a televízió keresztről „járt templomba” vasárnaponként, miután már nem tudta olvasni az áhítatos könyvet és a Bibliát.

Mikor apja temetését bejelenteni jött gyermekétől kérdeztem, hogy készült-e apja a halálra és hitt-e abban, hogy van tovább, akkor fia azt válaszolta: mi ilyesmirel soha nem beszélünk.

Amikor a hit élet-halál kérdéssé válik és a nagy kapkodással vagy elvakult robotolással eltöltött életünk súlyos betegség vagy a halál miatt megtorpan, talán akkor döbbenünk rá arra, hogy egy fontos hír, egy lelket mentő üzenet nem jutott el idejében valakihez.

HETEDIK KÜRTSZÓ

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

szülők, de az élet is megtanított a kenyér megbecsülésére, mert éhezünk is néha. Akár a háborúnak, akár az azt követő „békének” köszönhetően, akár a kommunizmusnak.

EGY ÖREG méhészt Csúry Bálint szülőfalujában a méhesben délutáni uzsonnára készült. Bennünket is meghívott lépesmézet enni. Nemcsak a kenyeret „jelzi” a már ismert szokás szerint, de leveszi micispakáját (akár a mezőberényi nagyapám), amíg falatozik, pedig a nyári nap hevesen tűz ritkuló hajszálai közé.

BELÉNYESÚJLAKON egy Tódor nevű román napszámos eszik a parókia kertjében a szomszédos jegyzőség épületének támaszkodva, de a kucsmáját leteszi az evés idejére. Előtte persze – akár az Alföld, vagy Érmellék és a Bán-ság paraszta – kucsmáját (sapkáját, kalapját) a homlokához emeli. Tudom: imádkozik röviden. A KENYÉR számunkra szent. Ott kinn a mezőn és itt benn az esztergapad mellett, ha egyszer úgy nevelték. No meg, ha becsületes munkával, orcája verítékével kereste meg. Nem pedig harácsolással.

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Gyülekezeti Lapja
ISSN 1221 - 8323
Megjelenik kéthetente. Ára 1,50 lej.

Felelős szerkesztő: Fábrián Tibor. Olvasószerkesztő: Babes Arday Erika. Tördelőszerkesztő: Kraftsikné Petrikó Ildikó. Külmunkatársak: Balázsné Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kupán Árpád, Orbán Levente, Tóth Zsigmond. Szerkesztőség és levélcím: Harangszó, 410001, Oradea (Nagyvárad), str. Moscovici (Szilágyi Dezső u.) nr. 14. Tel.: 0259/416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, http://harangszo.blogspot.com A terjesztés a lelkesi hivatalokon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza. Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szenci Kertész Ábrahám nyomdájában. Felelős vezető: Wagner Erik.